

РЕШЕНИЕ

№ 18220

гр. София, 13.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХІХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Геновева Йончева
Златил Чолаков

при участието на секретаря Иванка Александрова и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **1803** по описа за **2026** година докладвано от съдия Златил Чолаков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Р. С. Г., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица] срещу Решение № 3919 от 27.08.2024 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 105-ти състав, постановено по АНД № 8496/2024 г., с което е изменено Наказателно постановление № 8652/26.04.2024 г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“, наложеното административно наказание „глоба“ в размер на 2500 лв., на основание чл.53, ал.1, т.2, предл.2 от ЗП, за извършено нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, предл.2 от ЗП, вр.чл.7, ал.1, т.5, б.“в“, чл.8, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 Наредба № 11 от 30.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС е намалено на 1000 лв.

В касационната жалба се излагат аргументи за отмяна решението на районния съд поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Посочено е, че жалбоподателят не е превозвач или собственик на извънгабаритното ППС, а е само водач. Като такъв, той няма възможност да подаде заявление за издаване на необходимото разрешително, понеже то се подава от превозвач или собственик. Посочено е и процесуално нарушение, което се изразява в присъствието само на инспектор от АПИ, което противоречи на чл. 36 от Наредба №11 на МРРБ – в която е посочено, че е нужно присъствието и на орган на МВР. Жалбоподателят твърди, че е трябвало да му бъде

наложено административно наказание по чл. 177, ал.3 от ЗДвП, която разпоредба определя наказание на водач управлявал тежкотоварно/извънгабаритно ППС без необходимото разрешение. Посочена е практика на ВКС и ВАС. По тези съображения се иска отмяна на решението на СРС и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателя не се явява и не се представлява, а изпраща писмени бележки към КЖ.

Ответната страна – началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно призован, не се представлява. В представен отговор по жалбата, взема становище за нейната неоснователност.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима. Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд - София град намира същата за **ОСНОВАТЕЛНА**.

Административен съд София - град, като прецени събраните доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

С Наказателно постановление № 8652/26.04.2024г., издадено от началник Отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500лв., на основание чл.53, ал.1, т.2, предл.2 от ЗП, за извършено нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, предл.2 от ЗП, вр.чл.7, ал.1, т.5, б.“в“, чл.8, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 Наредба № 11 от 30.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

С обжалваното решение районният съд е изменил наказателното постановление като е намалил размера на наложената санкция на 1000лв. За да постанови своя съдебен акта, въззивната инстанция е събрала необходимите гласни и писмени доказателства, приобщила ги е по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е приел, че в нарушението и неговия извършител са безспорно установени. Също така е счел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения от процедурно естество, с които да е нарушено правото на защита на наказаното лице.

Въззивната инстанция е препратила към фактическата обстановка, изяснена от наказващия орган, която се споделя и от настоящата инстанция.

Решението на районния съд е валидно, допустимо, но неправилно.

Установено е, че към времето на проверката именно касационният жалбоподател, извършвайки управление, е осъществявал по път от републиканската пътна мрежа движението на пътно превозно средство - моторно превозно средство с четири оси, две от които управляеми, и превозващо асфалт, покривайки критериите за тежко пътно превозно средство, тъй като при извършената проверка, при измерване със сертифицирани и изправни технически средства - електронна мобилна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел D.-KR № 118829 и ролетка № 1303/18/5м., при измерено разстояние между осите 1,38 метра на двойната задвижваща ос, е била установена сума от натоварването на ос на двойната задвижваща ос /трета и четвърта/ от 26,180 тона, при максимално допустимо натоварване на ос 19 тона и не е имало разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата, т.е. не е имало разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване и издадено от администрацията, управляваща пътя, в случая от АПИ, което е било в нарушение на нормативно

установена забрана, то на свой ред и в достатъчна степен се явявало обосновано да се приеме, че тъкмо физическото лице, чиято административнонаказателна отговорност е била ангажирана, не просто е годин субект, но и е осъществило с деянието си признаците от обективната и субективна страна на състава на вмененото административно нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" ЗП вр. чл. 8, ал. 2 и ал. 1 вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" и чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/2001г., довело до реализиране отговорността на Р. Г. по чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 ЗП и без предпоставки за обсъждане на принципното правило, установено в разпоредбата на чл.3,ал.2 ЗАНН.

Относно размера на наложеното административно наказание решаващият съдебен състав е приел, че неправилно е приложената административнонаказателна разпоредба на чл.53, ал.1 ЗП като е наложено прекомерно и несправедливо наказание в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ лева и е намалил същото на 1000лв. от гледна точка на съответност с целите на административното наказване и постигането на възпиращ и коригиращ поведението на нарушителя ефект, като е счел, че отсъстват предпоставки случаят да бъде оценен като "маловажен", т.е. като характеризиращ се с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид, напротив, всичко сочи на типично нарушение от вида на вмененото.

Въпреки горните изводи, които се споделят и от касационната инстанция, въззивното решение и потвърденото с него наказателно постановление следва да се отменят по следните съображения : С постановеното Тълкувателно постановление № 2 от 8.10.2025 г. по тълк. дело № 5/2023 г. от Общото събрание на съдиите от Наказателна колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд е прието, че водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза.

Първоинстанционният съд неправилно е приел, че в конкретния случай е налице визираното в НП нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП. От ангажираните по делото доказателства не се установява касаторът да е собственик на посоченото по-горе ППС или да има качеството на лицензиран превозвач, осъществяващ процесния превоз. Ето защо, след като за водача на ППС е предвидена изрично административнонаказателна отговорност в ЗДвП, няма как същият да е субект на нарушението на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", предл. 2 от Закона за пътищата, респ. да му бъде наложено наказание по чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 от ЗП. Водачът на извънгабаритно и/или тежко ППС, когато не е собственик на същото или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза, а извършва единствено фактическите действия по неговото осъществяване въз основа на задълженията си по трудов договор, сключен с някое от тези лица, следва да отговаря само по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП за допуснатото нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП и не носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП.

При това положение налага се изводът, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора на основание чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. 2 ЗП, което е основание за отмяна на процесното наказателно постановление. Като е достигнал до обратния извод, въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София – град, ХХІХ касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 3919 от 27.08.2024 г на Софийски районен съд, 105-ти състав, постановено по нахд.№ 8496/2024 г и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 8652/26.04.2024г., издадено от началник Отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Р. С. Г., с ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500лв., на основание чл.53, ал.1, т.2 от ЗП, за извършено нарушение ва чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, предл.2 от ЗП, вр.чл.7, ал.1, т.5, б.“в“, чл.8, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 Наредба № 11 от 30.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки МПС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: